

LBRIS

We know
books

MARION BLACKWOOD

IMPERIUL
DE
FOC
ȘI
SPINI

Traducere din limba engleză
MONICA GRECU

LITERA
București

Capitolul 1

Ai crede că a face parte dintr-o mișcare de rezistență secretă al naibii de curajoasă ar presupune o activitate mult mai interesantă decât să stai pe un scaun rece, cu mâinile vârate până la încheieturi în măruntaie de pește. Dar se pare că nu e așa.

Mișcându-mă pe scaunul de lemn, observ discret strada din jurul meu în căutarea patrulelor de dragoni metamorfi în timp ce continui să curăț muntele de pește care mă așteaptă în gălețile de sub taraba mea. Doar alte fae ca mine ocupă strada în acest moment. Sau poate că nu exact ca mine. Din câte știu, din grupul nostru de rezistență mai face parte doar tipul tânăr cu păr castaniu care stă în stânga mea. Toți ceilalți de pe această stradă sunt civili. Asta pentru că acțiunea reală, cea mai importantă activitate a rezistenței, se desfășoară în interiorul clădirii din spatele meu.

O rafală de vânt rece de toamnă mătură strada, fluturându-mi hainele și părul lung și argintiu. Rezist impulsului de a ridica mâna și de a-mi da o șuviță rebelă de pe față pentru că asta ar însemna doar să-mi mânjesc obrazul cu măruntaie de pește. În schimb, îmi strâng și-mi deschid degetele înghețate pe plăselele cuțitului în încercarea de a-mi încălzi puțin mâinile.

Să cureți pește poate că nu e cea mai râvnită slujbă din lume, dar, după ce dragonii metamorfi i-au masacrat pe toți călăreții de dragoni și au cucerit Curtea Zânelor Albe, am pierdut dreptul de decizie asupra propriilor vieți, așa că eu nu pot alege altceva.

Au trecut milenii de atunci, au apărut și au dispărut generații din ambele rase, dar ei încă ne conduc cu aceeași brutalitate și cu o mână de fier.

Dar nu pentru mult timp. Mai ales dacă putem, în sfârșit, să organizăm o rezistență suficient de puternică încât să-i dăm jos de la putere.

Arunc o privire discretă, dar plină de jind spre ferestrele înalte de deasupra mea. Liderii rezistenței se întâlnesc undeva înăuntru. Complotează. Uneltesc. Discută planuri cruciale și iau decizii importante. Vreau atât de mult să fiu și eu cu ei acolo! Dar, ce să vezi, sunt aici, afară. Curățând pește.

Un zăngănit slab se aude din stânga.

Îmi sare inima din piept și întorc brusc privirea spre locul de unde se aude zgomotul.

Jeiman, tipul tânăr cu păr castaniu, care de asemenea supraveghează strada, încearcă disperat să îndrepte stiva de oale de aramă pe care aproape că a dărâmat-o.

Îi arunc o privire înainte de a mă întoarce înapoi spre stradă.

Pe sânii Mabonei, cum am ajuns să-l am pe cap în treaba asta? Lucrez pentru rezistență de ani întregi, dar încă sunt desemnată ca observator împreună cu acest recruta nenorocit, care a început luna trecută. Ar fi trebuit să avansez în ierarhie până acum. Ar fi trebuit să fiu înăuntru, ajutându-i să comploteze și să uneltească. Nu să stau aici, afară, ca și cum aș fi o proaspătă recruta care trebuie să-și arate valoarea. Mi-am dovedit loialitatea. Și totuși, încă nu au încredere în mine.

Înfigând cuțitul în scândura de lemn din fața mea, scot un oftat amar, apoi întind mâna în jos ca să trec de la găleata acum goală la una plină cu pește mort. O altă rafală de vânt rece pătrunde printre clădiri. Puținele fae civile care merg pe stradă își ridică gulerile ca să se apere de frig. Un tip care pare extrem de nefericit se oprește chiar în mijlocul drumului și scoate un oftat din adâncul sufletului.

În spatele meu, căldura și murmurul blând al vocilor se revarsă pe ușa care dă spre tavernă.

Nefericitul bărbat fae se întoarce spre ea. Apoi abandonează ce trebuia să facă și intră cu pas apăsător pe ușă, spre căldura îmbietoare a tavernei.

Nu pot să-l condamn. E o după-amiază înnorată și rece, iar vântul care bate neîncetat printre rândurile de clădiri din lemn nu ajută deloc. Strâng din nou pumnii ca să-mi încălzesc puțin degetele, dar tare îmi doresc să fiu înăuntru, făcând ceva important la întâlnirea de sus.

Deși presupun că nu pot fi prea mâhnită din cauza faptului că șefii încă nu au încredere în mine. Abia dacă au încredere unul în celălalt. Poartă întotdeauna măști la întâlnirile lor, astfel încât nimeni să nu știe cine sunt cu adevărat. O fac pentru a menține rezistența în siguranță în cazul în care unul dintre ei este capturat. Dacă nici măcar nu știu cine sunt complicii lor, nu dețin acea informație care le poate fi smulșă prin tortură de către Umbra Morții.

O vibrație pulsează în aer.

Mi se oprește respirația.

Nu se mai aude nici un sunet. Nici o mișcare. În jur nu se vede nimic.

Dar ceva e în neregulă. Simt asta.

Fae de pe stradă se încordează. Apoi o iau din loc cu pași grăbiți.

O secundă mai târziu, o patrulă de dragoni metamorfi cotește și mărșăluiește pe stradă.

Îmi tresare inima.

La naiba!

Răsucindu-mă ca și cum aș întinde mâna după alt pește pe care să-l curăț, mânjesc discret pe fereastra din spatele meu un mesaj cu substanța vâscoasă de pe degete. Un alt observator, care sigur este în legătură cu civilii dinăuntru tavernei, va vedea acel semn și va alerger sus să-i informeze pe liderii rezistenței că e timpul să se facă nevăzuți.

Îmi mențin expresia imperturbabilă în timp ce ridic peștele după care m-am prefăcut că întind mâna, rămânând cu un ochi pe dragonii metamorfi.

Arată ca ființele umane. Sau cel puțin așa cum cred eu că arată ființele umane, pentru că n-am văzut niciodată una. Doar fae locuiesc la Curtea Zânelor Albe. Ei bine, fae și câțiva metamorfi din Clanul Dragonului Roșu care sunt aici ca să se asigure că rămânem exact unde vor ei să fim. Adică în genunchi și sub controlul lor.

Lumina cenușie a cerului înnorat cade pe armura lor de piele roșie în timp ce continuă să vină spre mine. Din fericire, nu par să fie grăbiți. Dacă merg în ritmul ăsta, liderii rezistenței noastre pot părăsi clădirea pe ușa din spate înainte ca patrula să intre în tavernă.

Pun peștele pe care l-am ridicat pe scândura de lemn a tarabei.

Acum trebuie doar să...

Un zângănit puternic răsună peste stradă.

Întorc capul brusc.

În stânga mea, Jeiman sare în picioare, dărâmand în grabă grămada de oale de aramă. Panica i se citește clar pe față. Privirea îi alunecă în jos spre oalele din metal, care încă se rostogolesc pe pietre. Apoi se uită panicat spre patrula care s-a întors să-l urmărească din josul străzii.

„Nu!“ implor în gând, încercând să-i prind privirea lui Jeiman. „Te rog, nu...”

Se năpustește în tavernă.

La naiba!

Dragonii metamorfi se pun și ei în mișcare. Cu o mână pe săbii, iuțesc pasul și merg amenințător după el. Suspiciunea le dansează în ochi.

Trebuie să-mi înfrânez impulsul de a mârâi de frustrare. Jeiman ar fi putut la fel de bine să pună un semn nenorocit pe care să scrie: *Se întâmplă lucruri suspecte înăuntru*. De ce a trebuit să-mi aloce un recrutar fără nici un fel de experiență ca să stea la pândă cu mine?

Ștergându-mi repede cuțitul, îl ascund în haine și apoi îmi înmoui mâinile în găleata cu apă ca să curăț orice urmă de măruntaie de pește. Dispar pe ușa laterală când nu se uită soldații. Trebuie

să găsesc o cale să le întârzii intrarea în tavernă, astfel încât liderii noștri să poată ieși nevăzuți.

Aerul cald mă lovește ca un perete vibrant când mă furișez în taverna aglomerată. După orele lungi de curățat pește în aerul rece de afară, căldura e aproape sufocantă.

Arunc o privire rapidă de jur împrejur. Ca întotdeauna, majoritatea celor din tavernă sunt deja amețiți bine, în ciuda faptului că e abia după-amiază devreme. Focul arde în vatră lângă peretele opus, scaldând încăperea atât în lumină aurie, cât și în căldură. La teighea, hangiul toarnă băuturi ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Mi se strânge stomacul când observ că ușa care duce spre scara și ușa secretă din spate e întredeschisă. Prin crăpătură, zăresc pe cineva cu mantie și mască împingându-l pe Jeiman la perete – fără îndoială, într-un acces de furie și panică. În spatele lor, ceilalți lideri ai rezistenței încă aleargă pe scări în jos, încercând să scape înainte ca patrula să năvălească înăuntru. Trebuie să...

Ușa din față a tavernei e dată de perete.

Groaza îmi pulsează în piept când soldații în armură din piele sângerie pătrund amenințător în încăpere.

O tăcere mormântală se întinde ca o pătură udă peste toată taverna. Niște fae care beau aproape de ușa se trag înapoi și își coboară privirile, încercând să nu atragă atenția, deși sunt doar civili normali. Pe Mabona, dacă ar ști că nu ei sunt cei care trebuie să se ascundă acum!

Un bărbat cu păr blond, care pare să fie căpitanul și liderul patrulei, aruncă o privire prin încăpere cu ochii săi cenușii și duri.

– Ce se întâmplă aici?

Nimeni nu îndrăznește măcar să respire.

Din locul în care mă aflu, încă îi pot vedea pe liderii noștri fugind în liniște pe scări în jos și pe ușa din spate. Mișcarea nu e vizibilă de unde se află patrula, pentru că, din fericire, ușa blochează vederea din unghiul acela. Dar, dacă se apropie puțin mai mult, o să-i vadă. Și atunci o să fim complet terminați.

Trebuie să fac ceva.

Căpitanul face un pas în față.

Apucând un pahar cu băutura, mă prefac a fi beată și merg direct spre soldați.

Deoarece toți ceilalți stau liniștiți și tăcuți, mișcările mele le atrag imediat atenția. Mă asigur că pașii mei sunt puțin șovăielnici și șoldurile mi se leagănă mai mult decât e necesar. Căpitanul mijeste ochii spre mine.

– Uau! spun, oprindu-mă în fața lui. Mă prefac că gâfâi în timp ce îmi las capul pe spate ca să mă uit în sus spre fața lui severă. Ești arătos.

Șocat, se schimbă la față din pricina vorbelor mele. Indiferent ce se așteptase să spun, se pare că nu fusese asta. Își drege glasul și se încruntă.

– Am întrebat ceva, începe el, din nou pe un ton amenințător. Ce se întâmplă aici? Și unde e tipul care s-a năpustit înăuntru?

Scot un sunet de dezamăgire.

– Of, îți plac băieții? Ce păcat!

Unul dintre soldați își înghite un chicotit.

Obrajii căpitanului se înroșesc, apoi acesta bolborosește:

– Nu, nu asta am vrut să...

– Pentru că ai o față atât de frumoasă, continui, întrerupându-l.

– Ei bine, eu...

Pare că nu știe să reacționeze pentru că pur și simplu tace și se uită la mine ca și cum mi-ar fi crescut un al doilea cap. Ca să fiu sinceră, asta trebuie să fie o premieră pentru el. Nici o fae nu ar fi vreodată atât de proastă sau înclinată spre sinucidere încât să se apropie de bunăvoie de un dragon metamorf, darămite să flirteze cu unul.

– Deși încă nu înțeleg cum poți să ai doar o culoare de ochi, spun, păstrându-mi tonul ușor tulburat, spunând exact ce te-ai așteptat să auzi de la o bețivă care vorbește vrute și nevrute. Au atât de puține nuanțe.

Se încruntă, părând aproape ofensat. Ceea ce era exact scopul meu. Orice ca să-i distrag atenția și să rămână complet concentrat asupra mea în timp ce liderii rezistenței scapă pe ușa din spate.

– E mai bine decât să ai două culori, ca un monstru! se răstește el.

Dragonii metamorfi – și probabil oamenii – au doar o culoare de ochi. Căprui, auriu, violet sau ceva la fel de banal. Noi, fae, părem

a fi singurele ființe care au ochi normali, cu două culori. Nu cu câte o culoare la fiecare ochi, ci cu ambele culori amestecate ca niște vârtejuri de vopsea în ambii ochi, creând multe nuanțe. Ochii mei, în nuanțe de turcoaz și lavandă, nu sunt în nici un caz unici. Dar îi prefer de departe în locul acelor ochi ciudați cu o singură culoare ai metamorfilor și ai ființelor umane.

– Hm, murmur în loc de răspuns la insulta căpitanului în timp ce iau o înghițitură din băutura pe care am apucat-o mai devreme și mă legăn puțin, ca și cum aș fi deja beată criță.

Căpitanul e pe cale să mă depășească și să continue căutarea prin încăpere, așa că întind mâna liberă și-mi trec degetele peste obrazul lui.

Mâna lui țâșnește în sus.

Degetele i se înfășoară în jurul încheieturii mele ca niște benzi de oțel, oprindu-mi mâna.

– Nu mă atinge cu nenorocita ta de mână murdară, fae nemernică și inutilă! mârâie căpitanul spre mine.

Furia arde prin mine la auzul cuvintelor lui, dar expresia mea nu arată asta. În schimb, îmi cobor din nou mâna.

– Eu doar...

– E vreo problemă? se aude o voce tăioasă și poruncitoare.

Hainele foșnesc când toată taverna se întoarce brusc spre sur-sa vocii.

Inima mi se oprește în loc când îmi întorc privirea asupra bărbatului care tocmai a intrat prin ușa laterală.

Poartă o armură neagră din solzi de dragon, iar părul negru îi e dat pe spate, ca și cum și-ar fi trecut mâna prin el cu nepăsare. O putere neclintită radiază din corpul lui musculos, iar în ochii lui aurii se vede o licărire calculată și extrem de nemiloasă.

Spre deosebire de ceilalți dragoni metamorfi din încăpere, are aripile la vedere. Marea majoritate a metamorfilor pot lua doar două forme: complet umană sau complet dragonică. Doar cei mai puternici pot trece prin *semimetamorfoză*, ceea ce înseamnă că iau o formă umană, dar cu aripi.

Privesc acele aripi negre impunătoare care sunt clar vizibile în spatele lui, chiar dacă nici măcar nu le-a desfăcut complet. Apoi

privirea mi se mută spre corpul lui înalt și puternic. Și înapoi la fața lui de o frumusețe letală.

Este, de departe, cel mai arătos bărbat pe care l-am văzut vreodată.

Și totuși, tot ce vreau este să nu-l mai văd niciodată în fața ochilor.

Pentru că acesta e Draven Ryat. Umbra Morții. Liderul Clanului Dragonului Negru. Comandantul Legiunii Groazei și al doilea în rang chiar după împărăteasa și împăratul Dinastiei Inimilor-de-Gheață.

Este unul dintre cei mai puternici și periculoși dragoni metamorfi din lume. Și cel mai nemilos. Conform zvonurilor, și-a vândut propriul clan Dinastiei Inimilor-de-Gheață în schimbul puterii. A masacrat mii de ființe. A ars orașe până ce le-a făcut una cu pământul. A cucerit și a distrus. El și Clanul Dragonului Negru mențin toate celelalte clanuri de dragoni sub conducerea fermă a Inimilor-de-Gheață.

Dacă ar putea distruge cineva întreaga rezistență a fae înainte să fi avut măcar o șansă să ajungă la maturitate, acela este el.

Taverna e tăcută ca un mormânt în timp ce Draven se apropie cu pași de prădător de mine și de căpitanul Clanului Dragonului Roșu. Căpitanul poate că este din alt clan, dar Draven e totuși comandantul lui suprem. Așa că, atunci când se apropie, căpitanul face un pas înapoi și își coboară bărbia în semn de respect.

– Doar o fae care... începe căpitanul, dar Draven îl întrerupe.

– Nu vorbeam cu tine.

Ochii lui aurii alunecă spre mine, fixându-mă cu o privire pătrunzătoare. Și când vorbește din nou, amenințarea se întrezărește în tonul lui ca o lamă ascuțită.

– Am întrebat ceva. E vreo problemă?

Planuri, alegeri și decizii mi se învârtesc prin minte. Ce caută el aici? Clanul Dragonului Roșu e responsabil pentru menținerea ordinii în orașul nostru. Deci ce face Draven Ryat aici? Și ce-aș putea să răspund la întrebarea lui? Da, e o problemă? Nu, nu e nici o problemă? Nu știu ce răspuns îl va împiedica să caute prin toată taverna. Nici măcar nu știu dacă toți membrii rezistenței au plecat

deja. Poate că da. A trecut suficient timp ca să fi plecat. Dar, din unghiul ăsta, nu pot vedea.

Tot ce știu e că trebuie să fac ceva pentru ca Umbra Morții să nu ne frângă rezistența înainte să fi avut măcar o șansă să ripostăm.

Așa că fac singurul lucru la care mă pot gândi.

Îi arunc băutura în față.

Capitolul 2

Oftatul colectiv care străbate taverna ar putea fi probabil auzit până la jumătatea drumului spre Curtea Zânelor Negre. Toți clienții fae și toți metamorfii din patrula Dragonului Roșu privesc cu ochii mari scena dinaintea lor.

Un lichid transparent alunecă de-a lungul pomeților ascuțiți ai lui Draven și peste maxilarul lui bine conturat, după care picură pe partea din față a armurii negre. Lumina focului din vatră face ca picăturile care i se agață de sprâncenele întunecate să sclipească înainte să se desprindă și să i se curbeze în jurul ochilor, alunecându-i în jos pe față. Gura lui era ușor deschisă când am aruncat băutura, așa că i-au rămas pe buza de jos câteva picături.

Pentru aproape o eternitate, nimeni nu spune nimic. Nimeni nu se mișcă. Nimeni nu îndrăznește nici măcar să respire.

Îmi zvâcnește capul și nu-mi vine să cred ce-am făcut. Pe sânii Mabonei, tocmai i-am aruncat o băătură în față lui Draven Ryat!

Privesc picăturile care îi alunecă pe piele. Ei bine, cel puțin a fost un pahar cu apă-de-foc, care e o licoare tare și limpede, nu o bere lipicioasă și urât mirositoare sau ceva de genul ăsta. Ba, din contră, alcoolul concentrat ar trebui să-i curețe murdăria de pe armură. Lucrul pe care îl observ abia acum este că armura este absolut impecabilă, deci nu există nici o murdărie de curățat. Dar asta...

Limba lui Draven țâșnește afară, alunecând ușor de-a lungul buzei de jos ca să lingă alcoolul. Priveliștea asta mă smulge din gândurile întortocheate.

Mă privește fix, iar ochii lui aurii îmi ard sufletul.

Au trecut doar câteva secunde de când am aruncat băutura.

Întreaga tavernă își ține respirația.

Draven își înclină capul.

O iau la sănătoasa.

În urma mea răsună zdrăngănitul armelor și vocile ridicate ale soldaților care se trezesc din amorțeală și se năpustesc s-o oprească pe nebuna care tocmai a aruncat o băătură în fața comandantului lor, dar eu sunt deja afară pe ușă.

Ies pe ușa din față a tavernei astfel încât, în caz că mai sunt niște lideri ai rezistenței care scapă pe ușa din spate, soldații să nu-i vadă, fiindcă mă urmăresc pe mine în direcția opusă.

Inima îmi izbește în coaste când alunec pe pietrele de pavaj și o iau la fugă spre cea mai apropiată stradă laterală. Trebuie să-i păcălesc pe soldați ca să ies din raza lor vizuală. Dacă pot face asta, o să dispar în mulțime. Poate că patrulează dragonii metamorfi pe străzile astea, dar nu le cunosc așa cum le cunoaștem noi. Așa cum le cunosc *eu*. Asta e casa mea. Știu fiecare ungher ca în palmă.

Tocurile cizmelor se lovesc de caldarâm în urma mea în timp ce mă urmăresc soldații. Cotesc repede. Dar strigătele care despică aerul mă anunță că m-au văzut. Mă forțez să alerg mai repede.

Clădirile de lemn trec ca vântul pe ambele părți ale străzii în timp ce mă grăbesc să ajung pe strada următoare rugându-mă la Mabona, zeița fae, să am norocul de partea mea astăzi. Pentru că există o problemă gigantică în planul meu de a dispărea în mulțime. Soldații poate că mă urmăresc pe jos sau se transformă în dragoni și încearcă să mă găsească de sus în formele lor uriașe, dar Draven este capabil de o semimetamorfoză. Ar putea pur și simplu să zboare după mine pe străzi. Și dacă face asta, sunt sortită pieirii.

Așa că mă rog la Mabona să fie prea mândru pentru a mă urmări el însuși și să lase asta pe seama trepădușilor care îl servesc.

Sar peste o ladă spartă cu napi pe jumătate putreziți și ocolesc un butoi cu cartofi. Oamenii care încercau să aleagă câte ceva ce mai